

БИОГРАФИЯ НА ПОЛК. ВАСИЛ Х. ИЛИЕВ

Баща му, Илия Иванов е родом от с. Карагитлии (днес Виден). Дядо Илия е бил заможен човек. Имал е много ниви, занимавал се е и с търговия. Говори се, че е имал дюкян в Цариград. Ходил е до Божи гроб и тогава става хаджи Илия Иванов. Според Васил Йоакинов Ненов, летописец на училищното дело в Карагитлии, е бил известно време учител в селото. Според едно изследване на Чудомир за този край хаджи Илия е бил ковчезник на Левски в местния революционен комитет.

Васил х. Илиев е роден на 12.10.1888 година в село Карагитлии. След завършване на основното си образование през 1903 година постъпва във „Военното на Негово Величество училище“, преминава през всички степени и през 1910 година завършва с чин подпоручик. Бие се във всичките войни на България. Най-напред взема участие в походите и боевете във войните с Турция и бившите съюзници през 1912-1913 година. Участието му във войната е добре запазено във военните архиви. На 5.10.1912 г. при обявяване на войната с Турция преминава с действащата армия границата и след три дни – 8 и 9 октомври участва в сражение при с. Юрушъ – Коюнлий заедно с първа бригада от осма Тунджанска дивизия. От 25 до 31 октомври 1912 г. командва 30 отделение на Шейновския полк в завладяването на височината Каргал Тепе. От 14 ноември до 11 март 1913 г. участва в обсадата на Одрин – Южен сектор. На 11, 12 и 13 март участва в щурмуването на Одрин. След това е изпратен на Западния фронт и участва в боевете със сърбите при гр. Щип от 17 до 24 юни 1913 г. На 1 септември 1913, след приключване на военните действия е назначен на служба в Стара Загора. Съгласно Царска заповед 68 от 1.05.1920 г. се превежда от 8-ми в 10-ти артилерийски полк на длъжност домакин на полка. С височайша заповед № 22 от 1 април 1921 година майор х. Илиев е назначен за помощник командир на същото поделение. С министерска заповед № 2 от 1 януари 1923 година се обявяват наградните от НВ царя офицери и подофицери за тяхната отлична и полезна служба. Под № 270 е записано, че майор х. Илиев, Васил (трудови войски) се награждава с „Народен орден“ за заслуги, IV степен. Уволнен е през 1923 г., като няколко години по-късно е възстановен като началник на Трудови войски в гр. Стара Загора на длъжност полковник. Такъв е до смъртта си през 1934 година. Умира във Военна болница в гр. София. Катафалката преминава през родното му село, където има поклонение. Погребан е в Стара Загора с военни почести. Гробът му е неизвестен.

Заб. Материалите са взети от Централен военен архив – В. Търново.